

Veronika Bendová

Konec sezóny
na koupališti
Ústěk

Host

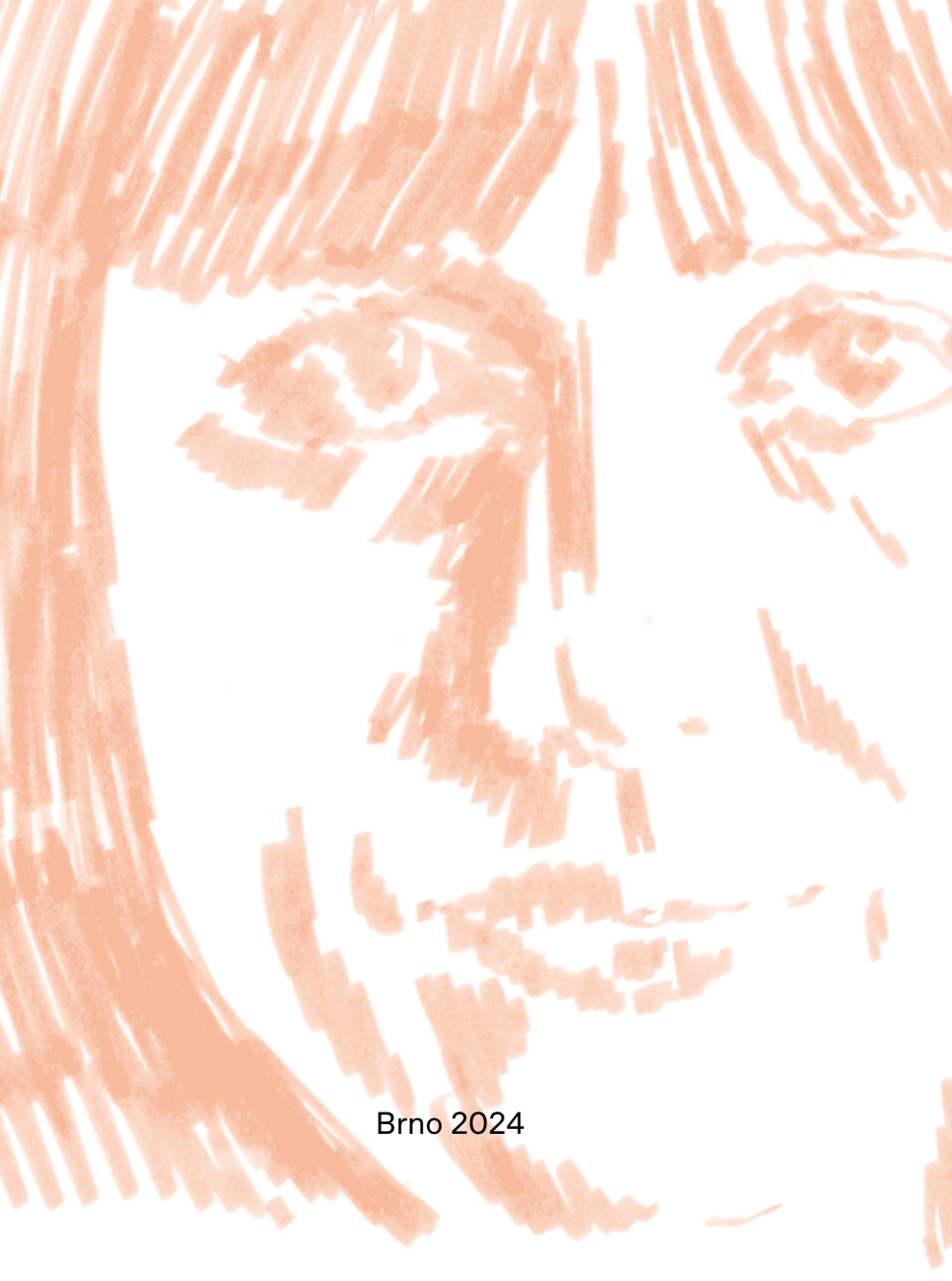

Host

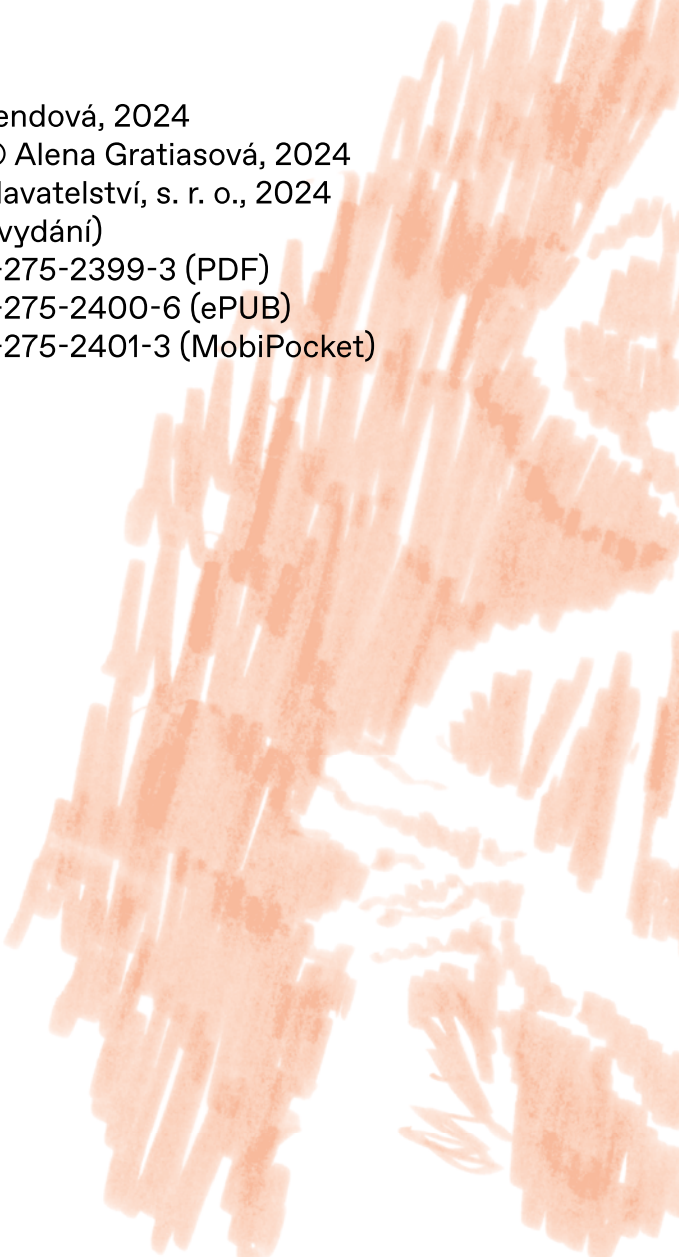
Brno 2024

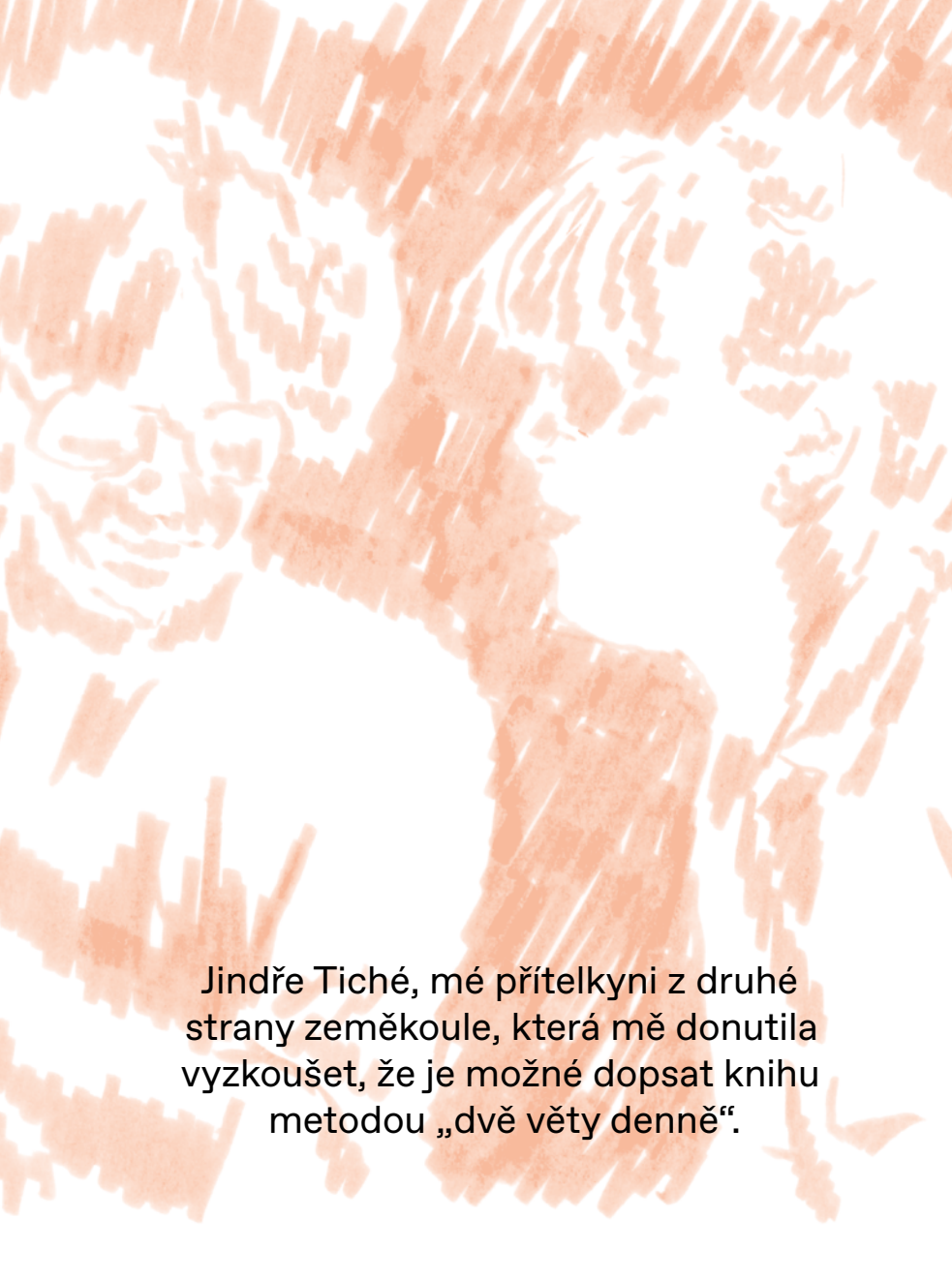
The background of the page is filled with numerous vertical, orange-colored brushstrokes of varying lengths and thicknesses, creating a textured, artistic effect. The strokes are most concentrated on the left side and become sparser towards the right.

Konec sezóny
na koupališti
Úštěk

Veronika Bendová

© Veronika Bendová, 2024
Illustrations © Alena Gratiarová, 2024
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2399-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-2400-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2401-3 (MobiPocket)

Jindře Tiché, mé přítelkyni z druhé strany zeměkoule, která mě donutila vyzkoušet, že je možné dopsat knihu metodou „dvě věty denně“.

Byzantské Vánoce

(leden)

S kočárkem jí pomohl do lodi náhodný spolucestující s kufříkem a v černém kabátě. Nebe bylo toho dne růžové a žluté jako od Antonína Kosárka, nad říčním ramenem poletovali a kroužili racci. Spouštěli se střemhlav k hladině a zase vyráželi vzhůru, jejich bílé siluety se rýsovaly proti barvící se obloze i tmavému masivu zalesněného svahu a skal. Tráva u břehu byla pokrytá jinovatkou. Natálie schovala průkazku MHD, odpoutala holčičku z autosedačky připevněné na

podvozek golfových holí a posadila si ji na klín, aby viděla na vodu.

„Podívej, kačenky!“

Dítě jí sedělo na klíně jako pěna, ručkou v rukavici se chytlo tyče, na které visel s nepřirozenou samozřejmostí žlutý strojek na označování jízdének. Upíralo kulaté oči na dvojici kachen, které se pohupovaly na vlnách kousek od nich. Natálie zalitovala, že s sebou nevezala kus rohlíku.

Převozník měl podle všeho za sebou těžkou noc. V opuchlém obličejí mu zmoženě spočíval fantastický červený frňák, oči měl zapadlé a pohyby těžkopádné. Odvázal lano a hodil ho na před' lodi. Byli na palubě jen tři pasažéři, kravaták s kufříkem se posadil zády k nim a strčil zimou zčervenale ruce do kapes. Podívala se na boudičku, od které se právě začínali vzdalovat. Byl to domeček tak maličký, že v něm určitě nemohlo být místo pro postel. Převozník spal asi v tmavozelené maringotce, která stála na břehu poblíž mola. Ne asi, určitě, opravila se v duchu, z komína ještě teď stoupal slabý proužek dýmu. Kolik rumu musí člověk vypít, aby zapomněl, že slaví Hod Boží Vánoční sám v maringotce u řeky?

A kolik vína, připomněla si, by musela ona sama vypít na Štěpána ráno, aby zapomněla, že ty opravdové Vánoce pro ni budou až na Tři krále? Jenže Natálie stejně skoro nepije, protože ještě pořád kojí.

Na Tři krále jezdí *ona* — ta, o které se nemluví — za rodiči do Kremenčuku. Vlastně díky tomu slavili se Sebastianem chtě nechtě Vánoce podle východního ritu, společně s Rusy, Bulhary, Ukrajinci a Srby. Popové budou kdesi máchat kadidelnicí, uklánět se před ikonostasem a naříkavě zpívat, zatímco jim místo ikon bude na zdi viset hotelový barvotisk, protože Natálie odmítla strávit byť jednu jedinou noc u Sebastiana. U *nich*. Jedna návštěva jí stačila. Každý detail — župan, kartáč v koupelně, lak na nehty na policiče v obýváku — jí připomínal, že je vetřelec na cizím panství, že je *ta druhá*, zaklínání se formálním sňatkem jí nepomohlo. To radši sebeanonymnější hotel. Budou to jejich byzantské Vánoce. Vánoce na jednu noc. Ach, jak by byla šťastná se Sebastianem třeba v maringotce! Ona, on a malá. Stačilo by místo pro postel, postýlku, stůl a skříň. A jeden vaříč. Přikládal by do kamínek, těch s krbovými dvířky, přes která jsou vidět hořící polena.

Přitáhla dítě blíž k sobě, upravila jednu ruka-
vičku, která se holčičce už skoro svezla. Od říční hladiny
táhl chlad. Převozník seděl na zádi, motor lodi pokašlával
a čoudil, všimla si, že muž má pod kabátem pruhovaný
svetr s vyšitou jmenovkou ŠTĚPÁN FELIX, námořník.
Štěpán, napadlo ji, tak to má dnes svátek! Felix znamená
latinsky šťastný, ale jeho nositel moc šťastně nevypadal.
Podívala se muži do obličeje a zkusila se na něj usmát.

Blížili se ke druhému břehu. Vltava byla uprostřed hnědošedá, racci křičeli, tekl tu trochu silnější proud. Natálie si všimla, že kousek od nich se na hladině pohupuje vyhozený prezervativ, a s odporem se odvrátila.

Štědrý den slavila s tátou. Malou měl moc rád. Bylo vidět, jak ho dítě baví, jak omládne, když si s holčičkou povídá. Ale o Sebastianovi nechtěl ani slyšet. Pro něj to byl zbabělec, který si nejdřív užil a posléze nevyvodil patriční důsledky. Natálie to otci vysvětlovala snad stokrát. „Takhle by ji vyhostili, tati. Posílá peníze celé rodině, nemohla by tu legálně pracovat. Víš, jaká je tam bída?“ Oksana potřebovala ještě rok a půl manželství, aby definitivně získala české občanství. Natálie se někdy bála ptát, co bude pak. Přesvědčovala otce i sebe samu. „Ale vždyť mi dává peníze. A k malé se přiznal. Má ji rád! On je hodnej, tati. Někdy až moc hodnej, víš... Nechci ho tlačit do něčeho, co ho pak bude užírat.“

„To spíš *ty* jsi až moc hodná, sakra,“ řekl otec. „Měl jsem tě víc učit, aby sis šla za svým. Nevychovával jsem tě pro to, aby ses nakonec protloukala sama s děckem!“

Vždyť ty jsi úplně stejnej, tati, odpovídala mu neslyšně Natálie. Taky nakonec z ohledů každému uhneš. Taky si nikdy nepostěžuješ. Ale nikdy to neřekla nahlas.

Ale někdy se přece jen v duchu bouřila a litovala. A brečela.

Když na ni přišly pár dní před termínem porodní bolesti a ona Sebastianovi psala, jestli přijede do po-

rodnice, jak slíbil a jak měli domluveno a zaplaceno. A on, ač si zoufal, jí to musel odmítnout, protože ona si dva dny předtím zlomila nohu a nedošla si sama ani na záchod.

Když miminko v noci dlouhé hodiny plakalo a Natálie byla jediná, kdo s ním musel bdít a uspávat ho... nekonečné kojení a přebalování...

Když šla s kamarádkami na kávu a pro ně si vpoledvečer přijížděli manželé, naložili je i s kočárky do aut a odjížděli do svých společných domovů, zatímco ona šla sama na tramvaj.

Když malá řekla první slovo, a to slovo bylo „deda“. V takových chvílích pochybovala, jestli všichni ti našepťávači nemají pravdu a ona není jen důvěřivá a pitomá. Slaví Vánoce na Tři krále a harcuje se, jako dnes, bůhvíkam kvůli hodince dvěma stráveným v autě, kdy se tak maximálně políbí a obejmou a on si chvilku pohraje s malou. Třeba to Sebastianovi takhle vyhovuje. Třeba už to nikdy jiné nebude.

Přívoz přirazil k molu. Rychle usazovala holčičku zpátky do kočárku. Kravaták s černým kufříkem na ni během cesty asi zapomněl, protože vystoupil, aniž se ohlédl, a kráčel se skloněnou hlavou po schodech nahoru na příbřežní cestu. Natálie zůstala s kočárem v lodi sama. Už zase sama! Převozník stál na molu a lanem přidržoval přívoz na místě. „Tak pojdte, krasavice,“ zachrčel a natáhl